

[Thisted Knudsen.]

allerbedste garanti for, at domstolenes uafhængighed er der, ikke alene i ord og punkter, men også bag den ånd, som vi må tage i betragtning.

Der kan være rent praktiske spørgsmål. Hvad er det krav, vi egentlig stiller til dommerne i dag? Ja, vi stiller krav om store menneskelige egenskaber, vi stiller krav om en vis eksamen — første karakter. Det er nu ikke altid nogen garanti for, at man er en dygtig jurist; jeg kender jurister med dårlig eksamen, der er gode, men også nogle med første karakter, der er mindre gode. Men det krav stiller vi nu. Vi stiller også krav om en vis praktisk forståelse, og vi sagførere stiller tit krav om, at dommerne er en smule hurtige, sådan at vi ikke i retten spilder alt for megen tid, der for os advokater i dag er uhyre kostbar. Der er altså egentlig mange ting, der må tages i betragtning, men som ikke altid tages i betragtning. Jeg har altid været tilhænger af, at man egentlig skulle forny dommerstanden med nogle advokater, og nu er vi så heldige, at vi har en advokat som justitsminister. Tænk, om vi kunne få nogle advokater som dommere. Jeg tror egentlig, der er brug for det. Jeg tror også, at der ville komme en fornyelse, som dommerstanden også skulle være glad for... (*Justitsministeren* [K. Axel Nielsen]: I søger jo ikke!)... Det er muligt, vi begynder på det!

Så er der spørgsmålet om selve uddannelsesprincippet, denne lange vej fra den juridiske embedseksamen med første karakter, indtil man en dag ender oppe i dette dommersæde, hvor man nu er ukrænkelig, for dér er der egentlig ingen, der kan røre én. Man kan stille det spørgsmål: er det uddannelsessystem, vi har i dag, tilstrækkelig betryggende? Den højtærede justitsminister har nævnt en lang række afgørende forhold, bl. a. landsretspræsidenternes personalkendskab, ja, man har måske ikke andre, bevares vel; man ser på de domme, de pågældende har afsagt — man har dem

konstitueret en vis tid i landsretterne og meget andet — så har man til sidst eksamen, ikke sandt, og så har man altså dette billede af en kommende dommer, og så gælder det, om han har chancen eller ikke. Det er nok muligt, at der er et problem her, som vi burde se lidt nærmere på og kende lidt mere, end hvad vi fik at vide fra denne talerstol — selve udvælgelsesprincippet. Det er muligt, det ikke kan være anderledes. Det er klart, at der også sker fejltagelser. Der sidder vel dommere, som ikke burde være dommere, men hvordan bedømmer man det, ærede medlem hr. Johan Asmussen? Han, der taber en sag, siger, at dommeren er idiot, han burde aldrig nogen sinde have været dommer, mens han, der vinder, synes, dommeren er udmærket. Sådan er det jo i det store og hele, og det er der ikke noget at sige til.

For så vidt angår det andet store spørgsmål, spørgsmålet om tredjeinstansbevillingerne, er det jo et spørgsmål om penge. Der er jo kvævulanter i dette land. Jeg vil gerne spørge den højtærede justitsminister, om man i justitsministeriet har nogle tal, der viser, hvor mange gange man egentlig siger nej. Mit indtryk er, at justitsministeriet har været ret large med disse ting; man har nødtigt, hvor der var tvivl, villet sige nej. Der er noget tiltalende i dette, at enhver borgerlig sag skulle man have lov til at føre helt op til højesteret, men det kan jo også blive så dyrt, at man til sidst ikke kan betale det, og at en eller anden så sidder med smerten. Men også dette kan vi altså se på.

Jeg kan altså på mit partis vegne udtale, at vi er rede til at gå ind i en udvalgsforhandling, hvor vi kan se sagen lidt efter i sømmene. Men jeg vil gerne slutte med at sige, at det, der for mig er det afgørende, når man står over for problemet: hvem er, ja eller nej, den bedste garanti for domstolenes uafhængighed? så garanterer jeg for, at det er dette ting, så længe denne talerstol er fri.